

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

HEIDI McLAUGHLIN

TE VOI IUBI MEREU

—◆—
Seria
BEAUMONT
VOLUMUL 1
—◆—

Traducere din limba engleză de
ADRIAN ȘIPOȘ

CORINT
BOOKS

—2018—

Capitolul 1

LIAM

Un sforăit domol îmi amintește că nu sunt singur. Greutatea unui corp tolănit lângă mine, pe pat, mă pune în alertă imediat. Mirosul stătut al unui parfum vechi de o zi persistă în aer și pe așternuturile mele.

Draperiile sunt trase și soarele strălucește prin geamul mare care îmi oferă cea mai bună priveliște, dar și intimitate.

Mă rostogolesc într-o parte și văd o față pe care nu mi-o amintesc. O față pe care, în memoria mea, n-o leagă nimic de vreun nume sau de vreo amintire clară despre cum o fi ajuns în camera mea de hotel și, cu atât mai mult, în patul meu.

Cred însă că pot desluși, probabil, partea cu patul.

Părul blond îmi dă de înțeles că nu m-am obosit să o întreb cum o cheamă sau care-i băutura ei preferată. Cu siguranță, comunicarea noastră s-a purtat doar cu ochii, mâinile și buzele. Mie, unuia, o singură culoare de păr îmi poate face inima să bată, și nu e, nicidecum, vorba de părul blond.

Și nici roșcat.

La fel și cu ochii.

Niciodată albaștri.

Trebuie să fie căprui sau verzi, niciodată albaștri.

Asta nu-i vreo prăbușire nervoasă sau vreo toană indusă de droguri. Eu nu mă droghez, n-am făcut-o niciodată, dar mai exagerez cu băutura la ocazii speciale, cum a fost seara trecută.

Așa fac față greșelilor și eșecurilor mele. Se prea poate să am succes când sunt pe scenă, dar noaptea rămân singur.

Și sunt al dracului de speriat că voi muri singur.

Mă întind după telefon să văd cât e ceasul. În schimb, accesez galeria în care se află poza ei, iar degetul meu mare zăbovește pe chipul ei. O s-o văd când voi merge acasă și habar n-am ce-o să-i spun.

Știu că mă urăște.

Până și eu mă urăsc.

I-am distrus viața. Asta mi-a spus în mesajul vocal. Acela pe care l-am păstrat timp de zece ani. Pe care l-am transferat din telefon în telefon doar ca să-i pot auzi vocea când sunt cu moralul la pământ. Pot reproduce fiecare cuvânt plin de ură pe care mi l-a zis atunci când am fost prea ocupat să-i răspund, pentru ca apoi să nu-mi mai găsesc niciodată răgazul să o sun înapoi.

Niciodată nu am găsit o secundă să o sun și să-i explic totul. A fost prietena mea cea mai bună și am lăsat-o să-mi scape printre degete doar ca să evit suferința de a o auzi spunându-mi că nu mă mai vrea.

Am avut și eu visuri.

Și visurile mele o includeau și pe ea, numai că ea nu le-ar fi acceptat niciodată. Eu nu trăiesc Visul ei American. Mi-l trăiesc pe-al meu.

Decizia mea a distrus totul.

Partenera mea de pat anonimă se întinde și mă mângâie pe braț. Mă dau repede la o parte. Acum, că m-am trezit din beție, n-am chef să ajung să reprezint ceva pentru această persoană.

— Liam, spune pe tonul ei seducător care seamănă cu al unui copilaș.

Mă zbârlesc când femeile vorbesc așa. Nu-și dau seama că sunt ridicole? Niciun bărbat cu tot ce-i trebuie în pantaloni nu apreciază astfel de chestii. Nu e sexy.

Înfășurând-mi cearșaful în jurul taliei, mă ridic și-mi trec picioarele peste marginea patului, departe de ea și de mâna ei întinsă spre mine. Spatele mi se încordează când simt cum se mișcă patul. Ridicându-mă în picioare, strâng cearșaful și mai tare, ca să rămân cât de cât acoperit. Nu ar trebui să-mi pese, dar îmi pasă. M-a văzut pe întuneric, dar n-o să-i permit nici ei, nici camerei sale foto să mă mai surprindă.

— Am treabă.

Vocea mi-e severă, de o monotonie bine exersată.

— Jorge, recepționarul, va avea grijă ca un taxi să te ducă acasă.

Dorm dinadins cu fața spre baie, ca să nu trebuiască să le privesc când le spun să plece. E mai ușor așa, fără sentimente. Nu trebuie să le privesc fețele și să văd cum pălește speranța. Fiecare dintre ele se așteaptă să fie aceea care o să mă îmblânzească, ori să mă facă să-mi pun pirostriile.

Nu am mai avut o iubită oficială de când am intrat în această branșă, iar o aventură de-o noapte nu va schimba acest lucru. Fetele astea nu înseamnă nimic și niciodată nu o vor face. M-aș putea schimba. M-aș putea așeza la casa mea și m-aș putea căsători.

Aș putea avea un copil sau doi.

Dar de ce-aș face-o?

Domnișoarei Sam, impresarul meu, i-ar plăcea, mai ales dacă ar fi ea aleasa. E singura cu care am fost în pat de două ori. Prima oară a fost o lipsă de judecată, greșeala unei nopți pe drum, în turneu, când m-am simțit prea singur. Acum vrea mai mult. Eu, unul, nu.

Când mi-a spus că e gravidă, am vrut să mă arunc de pe o stâncă. Nu mi-am dorit copii, cel puțin nu cu ea. Când mă gândesc la o soție, văd o tipă înaltă și brunetă. Are un corp

tonifiat datorită anilor în care a fost majoretă și a celor opt kilometri pe care-i aleargă zilnic. Nu e, nici pe departe, o șefă din industria muzicală, însetată de putere, care vorbea despre angajarea unor bone înainte ca un doctor să-i fi putut confirma sarcina.

Ea a sugerat să ne căsătorim; eu m-am speriat și am zburat spre Australia să învăț să fac surf.

A pierdut sarcina după două luni. Din acel moment, am jurat că vom menține totul la un nivel profesional, și așa mi-am început eu experiența aventurilor de-o noapte. Cu toate acestea, ea încă mă iubește și așteaptă să mă răzgândesc.

— Știi, începe să spună petrecăreața de azi-noapte printre foieli și pufnete în timp ce se îmbracă. Am auzit că ești un măgar, dar n-am crezut-o. Mă gândeam că-ntre noi e ceva special.

Eu râd și clatin din cap. Am mai auzit asta, fiecare crede că între noi e ceva special datorită celei mai incredibile nopți pe care a avut-o vreodată.

— Nu te-am agățat pentru că ești inteligentă.

Mă duc în baie, închid ușa, după care o și încui, preventiv.

Rezemându-mă de ușă, mă dau cu capul de lemnul masiv. De fiecare dată îmi spun că mă voi opri, și chiar cred asta, până când ceva mă face să vreau să uit. Îmi îngrop fața în mâini, din pură frustrare.

Nu aștept cu nerăbdare să mă întorc acasă.

Motivul pentru care mă întorc se zgâiește la mine de pe blatul lavoarului. Un articol de-o pagină despre tipul pe care obișnuiam să-l numesc cel mai bun prieten al meu. Ridic ziarul și recitesc cuvintele pe care deja le-am memorat:

Mason Powell, tatăl a doi copii, a decedat în mod tragic când mașina pe care o conducea a fost izbită din spate de un șofer de optsprezece ani.

Mort.

Plecat dintre noi.

Și eu nu am fost acolo.

Am plecat ca un laș și nici nu mi-am luat rămas-bun.

Mi-am schimbat numărul de telefon pentru că *ea* nu se oprea din sunat. A trebuit s-o rup definitiv cu trecutul și Mason făcea parte din acest trecut. *Ea* și Katelyn erau cele mai bune prietene, iar el i-ar fi spus unde eram și ce făceam. A fost mai bine așa.

Trebuia să lipsesc doar un an. Mi-am spus c-am să mă întorc acasă după douăsprezece luni, că voi îndrepta lucrurile și îi voi arăta ei că nu mai sunt aceeași persoană de care se îndrăgostise. Ar fi observat asta și mi-ar fi mulțumit, ar fi trecut peste tot și s-ar fi căsătorit cu un om de afaceri spilcuit, unul care se trezește în fiecare dimineață, își îmbracă apoi cămașa impecabilă și pantalonii bine călcați de ea în casa lor desprinsă parcă din serialul *Las' pe Beaver!*

Strâng ziarul în mâini și mă gândesc la tot ce am ratat. Nu regret nimic, nu pot. Am făcut asta pentru mine și în singurul fel în care am știut. Doar că nu m-am gândit vreodată că mi-ar putea păsa așa de tare că pierdusem totul.

Am ratat ziua în care a cerut-o pe Katelyn în căsătorie. Ceva ce știusem că voia să facă de când aveam șaisprezece ani.

Am ratat nunta lui și nașterea gemenilor săi. A fost tată și soț. A avut trei persoane care depindeau de el, și acum nu mai e. Nu-și va vedea niciodată copiii crescând și făcând lucrurile pe care le-am făcut și noi când eram mai mici. Toate acele lucruri despre care vorbeam că le vor face copiii noștri împreună. Am ratat toate astea fiindcă aveam ceva să-mi demonstrez. Am renunțat la visul lor și la viața pe care ne-o planificaserăm cu toții.

Și acum mă îndrept spre casă pentru a înfrunta consecințele.

Capitolul 2

JOSIE

Cuvintele devin tot mai neclare cu cât mă zgâiesc mai mult la ele.

Hârtia e udă din pricina lacrimilor mele care nu s-au mai oprit de când am primit *acel* apel telefonic. Acum țin în mână un formular de comandă cu numele lui pe el. Culorile sicriului trebuie să fie ca acelea ale liceului nostru – roșu și auriu. Culorile sălii trebuie să fie ca acelea de la nunta lor, ale facultății noastre, verde și alb. Asta vrea Katelyn.

Care își va îngropa soțul în câteva zile și care, totuși, e destul de lucidă să ia decizii cu privire la ce fel de flori vor fi așezate pe sicriul lui.

Eu? Eu nici măcar nu pot termina de citit formularul de comandă.

Când m-a sunat Katelyn și m-a rugat să mă ocup de flori, a trebuit să fac toate eforturile să zic „da”, când, de fapt, voiam să spun „nu”. Nu vreau să fac asta. Nici măcar nu vreau să cred că Mason nu mai e. Îl știam din clasa întâi și acum s-a dus. Nu va mai trece pe aici luna pentru comanda lui obișnuită. Katelyn nu-și va mai primi duzina de trandafiri săptămânal, cum a tot primit de când a început să o ceară de soție la șaptesprezece ani.

Ei au fost cei norocoși, care s-au prins cum stă treaba încă din liceu și care au îndeplinit tot ce și-au propus. Am crezut

că și eu făcusem la fel, dar am fost luată prin surprindere în primul semestru de facultate. Viața mi-a fost întoarsă cu susul în jos cu doar câteva cuvinte scurte și o ușă trântită, care a creat un zid între mine și dragostea vieții mele.

Deși îmi tremură picioarele, îmi șterg lacrimile și mă îndrept spre ușă, să întorc afixul cu mențiunea „Închis” pe verso, unde scrie „Deschis”. Nu vreau să țin deschis azi, dar trebuie s-o fac. În următoarele zile vor avea loc o nuntă, un bal al bobocilor și înmormântarea lui Mason, iar eu sunt norocoasa care o să le aranjeze tuturor florile.

Prind comanda lui Katelyn de panou, lângă toate celelalte. Trebuie s-o tratez ca pe oricare alt client, chiar dacă aș fi vrut să nu trebuiască să onorez comanda asta.

Respiră adânc, îmi spun în timp ce încep să lucrez la prima comandă. Am de făcut patruzeci de buchețele pentru corsaj și pentru butoniere astăzi, dar tot ce vreau e să strivesc trandafirii între palme și să-i arunc pe ușă.

Clopoțelul de la intrare îmi întrerupe gândurile. *E timpul să afișez o expresie fericită*. Jenna se îndreaptă spre mine cu două cești de cafea în mână. Îmi șterg mâinile de șorțul verde și vin lângă ea la teighea.

— Mulțumesc! îi spun înainte să gust din licoarea fierbinte.

Drumul spre inima mea poate fi deschis, cu siguranță, de o cafea bună.

— Știam eu c-ai nevoie de asta. Ți-am putut simți dorința arzătoare în timp ce stăteam la coadă.

Jenna e colega care lucrează cu jumătate de normă și e o adevărată prietenă. S-a mutat în Beaumont acum trei ani ca să scape de un soț abuziv și s-a înțeles imediat de minune cu mine și cu Katelyn.

— Cum mai faci față? mă întrebă.

Ridic din umeri, căci nu prea vreau să vorbesc despre anumite lucruri chiar acum. Trebuie să trec cu bine de ziua asta. Pe măsura ce vestea se va răspândi, foștii colegi se vor întoarce în oraș și, oricât de superficial ar părea, vreau să arăt bine, nu ca și cum aș fi fost recent părăsită, pentru că, oricum, asta își amintesc majoritatea dintre ei.

— Eu doar..., spun și îmi acopăr ochii cu mâna. Nu am amintiri în care să nu fie și Mason. Nu știu ce se va întâmpla luni când o să deschid și el nu va apărea aici să-i cumpere flori lui Katelyn. Așa cum a făcut de peste zece ani.

— Îmi pare atât de rău, Josie! Mi-aș dori să pot face ceva pentru voi.

— E de ajuns că ești alături de Katelyn. Eu mă descurc cu sentimentele mele.

Jenna vine în spatele tejghelei și mă îmbrățișează înainte să meargă să-și pună șorțul. Îi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, mai ales azi. Poate că reușesc să scap de montarea coroanelor și m-aș putea concentra pe realizarea buchetelor pentru ocazii fericite.

Și totuși, poate că nu...

În fața magazinului stă domnul Powell și privește pe geam înăuntru. Pare pierdut.

— Vin imediat, îi spun Jennei în timp ce ies pe ușă.

Suflă vântul și e frig. Cu siguranță nu e o zi obișnuită de toamnă.

— Domnule Powell! spun și îi întind mâna.

Și-a pierdut soția anul trecut, iar acum băiatul – nici nu-mi pot imagina prin ce trece.

— Josephine.

Vocea îi e frântă, răgușită. Are ochii goi, injectați.

— Treceam pe-aici, și, când am privit pe geam, mi-am amintit de prima dată când a trebuit să-l aduc pe Mason să-i ia

flori lui Katie. Mergeau undeva să danseze și eu urma să-i duc cu mașina.

Își scutură capul ca și când nu ar fi sigur dacă inventează totul sau nu mai vrea să-și amintească.

— Asta a fost acum multă vreme, domnule Powell. Vreți să intrați și s-o sun eu pe Katelyn? Poate vine să vă ia.

Scutură din cap.

— Nu vreau s-o deranjez pe Katie. Are destule pentru care să-și facă griji, fără să mai trebuiască să-și dădăcească socrul.

Se oprește brusc din vorbit și privește dezorientat, cu ochi strălucitori. Mă uit în jur să văd ce anume i-a atras atenția.

— Mai sunt socrul ei? mă întreabă el.

Duc mâna la gură, dar nu-mi pot înăbuși plânsul.

— Sigur că sunteți, șoptesc. E Katie a dumneavoastră, sunteți singurul care are voie să-i spună așa, știți asta. Vă iubește ca pe propriul ei tată.

Domnul Powell mă privește și dă din cap aprobator înainte să plece. Vreau să-l urmăresc și să mă asigur că ajunge cu bine acasă sau oriunde dorește să meargă, dar rămân țintuită pe trotuar, privindu-l cum se îndepărtează.

Mason nu va ști niciodată ce impact a avut asupra tuturor oamenilor din Beaumont.

Când mă întorc în magazin, Jenna aduce trandafirii pentru coroane. Respir ușurată că nu a mai trebuit să o rog. A știut deja. Mă duc în spatele ei și o cuprind cu brațele, mulțumindu-i că e o prietenă bună.

Comenzile vin pe bandă rulantă, majoritatea dintre ele pentru Katelyn sau pentru slujbă. Astăzi îi dau de lucru băiatului de la livrări și de fiecare dată când intră în magazin zâmbește cu gura până la urechi. Nu-mi imaginez de ce. Majoritatea oamenilor nu lasă bacșiș când primesc coroane,

asta desigur dacă nu vorbim de doamna Bishop, mama tunată și îngâmfată a lui Katelyn, care e întruchiparea sintagmei „cum se cuvine”.

Jenna și cu mine lucrăm una lângă alta. Încerc să nu bag de seamă, dar nu pot să nu arunc o privire din când în când. Aranjamentele au ieșit foarte frumoase. Mi-ar plăcea să cred că Mason ar fi impresionat.

— Când o să-i dai răspunsul așteptat lui Nick?

O ameninț pe Jenna că o înjunghii cu foarfeca.

— M-a întrebat iar seara trecută, îi spun în timp ce încep să tai niște floarea-miresei.

— A câta oară a fost asta?

Ridic din umeri.

— Am pierdut șirul.

Jenna trânteste foarfeca și își pune mâinile în șolduri.

— Ce naiba mai aștepți? Are un serviciu bun, te iubește și are grijă de Noah. Nu mulți bărbați vor să fie tați când nu e copilul lor.

Încerc să-mi ascund zâmbetul, dar ea mă lovește peste braț.

— I-ai spus „da”?

Dau din cap în semn de aprobare, ceea ce o face să sară în sus. Îmi trage mâna spre ea și se încruntă când vede că nu port un inel.

— O să așteptăm până se liniștesc lucrurile. Nu e vreme de petrecut, știi? Amândoi ne-am pierdut prietenul, și chiar dacă suntem fericiți și îndrăgostiți, Katelyn și copiii înseamnă mai mult pentru noi decât să le spunem tuturor că în sfârșit ne căsătorim.

Jenna își petrece mâinile în jurul meu, ținându-mă strâns.

— Te va face fericită, Josie!

— Deja o face, îi răspund când se retrage.

Îmi imaginez deja câte roțițe i se învârt în cap și asta doar confirmă ce i-am spus lui Nick; trebuie să ne căsătorim undeva în secret.

Se întoarce și își reia lucrul.

— Crezi c-o să-l adopte pe Noah?

Scap foarfeca pe jos, ratându-mi piciorul la milimetru. Îmi dreg vocea.

— Eu... Eu nu sunt sigură de asta.

— De ce nu? Îl crește de când avea, cât, trei ani?

Îmi mușc buza și doar încuviințez.

— Nu am discutat niciodată despre asta și chiar nu vreau să vorbesc despre tatăl lui Noah în momentul de față.

Se uită la mine și zâmbeste.

— Bine, spune, dar știi că va mai întreba.

Nu m-am mai gândit la tatăl lui Noah de ani buni. Nu, nu e adevărat. Mai degrabă ore, și chiar mai des de când a murit Mason. Nu știu dacă a aflat despre Mason sau dacă îi pasă măcar. Eu doar sper să nu își facă apariția aici.